

Միպիւ

Արտույտին

Մարգարտաշող մըշուշն հագիվ փարատած
Ծաղիկներուն թարմ լանջքերեն գունավառ,
Արևելքեն կը հեղեղէ բոց ու կայծ,
Ծիածանի անձրև կ'իջնէ լեռն ի վար,

Անդորրությունն է դեռ անեղծ գիշերվան,
Դեռ խզված չէ մեծ լրությունը ցայգուն,
Առէջքները լուռ անուրջ մը կը հևան.
Բույնն է քաշված արդեն չղջիկը անքուն:

Ու կ'արթաննաս ճաճանչներումեջ, արտո՛ւյտ,
Անդրաշխարհի երագներեդ արփավետ,
Ջոր կը բերեն սրփռել օդին մեջ կապույտ՝
Քու խանդավառ, սիրասարսուռ երգին հետ:

Լույսն հոգին է, և դուն հոգին ես լույսին,
Առանց քեզի եթերն համայն կ'ըլլա լուռ.
Թռչունները անտառին մեջ կը խոսին,
Մինչ երկինքն երգիչն ես դուն քաղցրալուր:

Ու կը թըռիս, բացած թևերդ անհունին,
Դեպի վերին բարձրություններն անմատույց.
Քոզի համար ոլորտները թումբ չունին,

Եվ մատախտոն ու ամպերն են անհագույց:

Հրճվանքն ես դուն սրտին հույսով բաբախում,
Տենչանքներով արբշիռ հոգին սրլացիկ,

Որ լույսին մեջ կը թևածես օրն ի բուն
Միշտ անհատնում հեշտանքով մը երջանիկ:

Ի՛նչ ըզգլխիչ, վըսեմ տեսիլք մը անհուն,
Կը թովեն քեզ անդունդներեն անծանոթ.
Ի՛նչ հուզումներ արդյոք հոգիդ ըզգայուն
Կը լեցընեն այդ երգերով եռանդոտ...

Սրլացի՛ր միշտ, մեր երկրեն վեր բարձրացիր
Գեղեցկությանց ու սրբությանց հետագոտ.
Ազնիվ սիրտեր երբեք քեզ չեն նախանձիր.
Քու կյանքդ լայն հորիզոնի է կարոտ:

Գուցե այդ խուլ վազքեղ հոգնած, անխըլիրտ՝
Կամ ամպերու սառ ըստվերեն հալածված
Օր մը իյնաս, ավա՛ղ, հողին վըրա բիրտ,
Թևատ, տըխտուր և հիասթափ գետնամած:

Եվ սողուններն ու միջատներն երկրաքարշ
Մոտենալով անգոր մարմնույդ ուժասպառ
Ծաղրեն խոյանքդ որ մնացած է անշարժ,
Եվ խըրոխտ երգդ հատած, մարած, հոգեվար:

Ի՛նչ փույթ. դուն միշտ երկինքին մեջ ապրեցար,
Խանդոտ հոգվույդ սուրբ կոչումին նվիրված:
Մահն օրենք է, և երանի՛ քեզ հազար
Եթե կ'ըլլաս գոհ քու սիրույդ հաղթապանծ:

